Ч. 194 (11.162). Львів, четвер 1. вересня 1927. Poukłowa opłatę zapłacono ryczałtem. Рік XLV.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол.
За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Новий наступ.

Львів, 31 серпня 1927.

Міністерство скарбу виготовило правительственний проект розпорядку президента Річипосполитої про примус ведення купцями торговельних книг. Нас інтересують початкові постанови цього проекту. Вони звучать:

„На основі ст. 44. уст. 6. конституції і закону з дня 2. серпня 1926 про уповажнення Президента Річипосполитої видавати розпорядки зі силою закону постановляю отсе:

§. 1. Кожний, що торгує (купець), має вести торговельні книги, а саме інвентар, денник і головну книгу на основі засад правильного книговодства й захованням понижче поданих устанок. **Акційні спілки, командитово-акційні спілки з обмеженою порукою і кооперативи мають вести своє книговодство в польській мові,** всі інші, що торгують (купці), якщо не ведуть його в польській мові, можуть вести свої книги в кождій іншій европейській мові латинкою чи кирилицею".

Цей проект розпорядку президента оповіщено у фахових часописах, а крім цього появився він в цілости у львівській „Хвилі" з дня 27. серпня 1927. Він має бути проголошений законом у найближчому часі й увійти в життя з днем 1. січня 1928 р.

Незнаний нам ближче автор цього проекту позавидував, видно, лаврів авторові язикових законів Станиславові Грабському і за одним почерком пера хоче завести до тисячів українських, білоруських, литовських, німецьких і жидівських кооператив та до акційних спілок польське книговодство. Авторові проекту мабуть були невідомі постанови арт. 7 договору про права меншостей. Уступ 2. цього параграфу звучить:

„Не буде видане ніяке обмеження свобідного уживання польським горожанином якоїнебудь мови, чи то в зносинах приватних чи торговельних, чи то в справах релігійних, пресових або усякого роду видавництвах і на публичних зібраннях".

Ця постанова відноситься не лише до фізичних, але й до правних осіб, якими є без сумніву кооперативи і спілки.

Таксамо авторові проекту мабуть були невідомі постанови арт. 109 і 110 польської конституції.

В часі, коли міністр освіти Добруцький своїм розпорядком привертає, правда, в дуже обмеженім обемі українську мову у внутрішньому урядуванні наших державних і приватних шкіл, міністерство скарбу приготовляє проект, в якому торговельним підприємствам, у яких дуже часто нема ані одного члена-поляка, велить провадити діловодство в польській мові.

Історія поневолених народів знає дуже богато випадків обмеження їхніх язикових прав чи то на полі шкільництва, чи в державних комунікаційних заведеннях, чи в суді, адміністрації і т. п. Але не знає ані одного випадку, щоб державну мову введено обовязково до приватних торговельних підприємств, якими є акційні спілки і кооперативи. Нема сумніву, що цею новою проблємою заінтересується і Рада Союзу Народів підчас осінних нарад і міжнародні кооперативні установи.

Небезпека польонізації наших економічних установ велика. Українські, білоруські, литовські, німецькі і жидівські посли повинні в цій справі негайно поробити заходи в якнайбільш рішучій формі у правительственних кругах. Не спустить з очей цеї справи й Українське Національно - Демократичне Обєднання. Українські політичні круги, економічні установи й кооперативи мусять повести пляново боротьбу з черговим польонізаційним наступом.

Володимир Целевич.

Про стан сучасної музичної культури на Радянській Україні.

2. Опера, концерти, „день музики", капелі.

Перша державна опера в Харкові з укаїнською мовою заснована 1925 р. 1926/7 влада українізувала оперу в Київі та Одесі. Першою ідеєю українізації було стимулювати появу нових українських опер, яких досі або не було або які лежали довгими роками у рукописах. Вже за цей короткий час повстали дві нові українські опери: Яновського „Вибух" і Золотарьова „Ганджа Андибер".

Заки українізували оперу, довго в пресі йшла дискусія, чи для робітництва взагалі потрібна опера, чи це не мистецтво наскрізь буржуазне. Ця дискусія скінчилась висновком, що опера потрібна, але вона мусить бути нового змісту, революційна по формі та ідеї. Тим самим переміг погляд, що треба пірвати із старою оперою, що співає про кохання і видвигнути нові, важливіші життеві проблєми. Перекладаючи опери українською мовою їх одночасно виправляли ідеольоґічно, відкидаючи з них всі пережитки старого нереволюційного світогляду. Таким робом опера „Намисто мадонни" користуючись релігійним сюжетом не впливала на слухачів ніяким релігійним елементом; із „Фавста" відкинули всю „чортовщину", виправдавши її окремою трактовкою сюжету: Фавстів зробили двох — старого і молодого.

Українська опера переломила забобон серед московської інтелігенції, що опери взагалі не можна уявити собі українською мовою. У деяких випадках (як нпр. при переробці „Князя Ігоря") самі росіяне мусіли признати, що опера в народніх українських костюмах і декораціях вийшла куди краще як російською мовою. Цього мистецтва доконав теж Тичина у „Казці про царя-султана", перетворивши чудово Пушкинський текст і художник. Петрицький, який створив староукраїнські декорації і до „Князя Ігоря". У першім оперові сезоні йшли в Харкові „Сорочинська ярмарка" Мусорґського, „Намисто Мадонни", Вольф-Феррарі, „Фавст", „Севільський цирульник", „Казка про царя-султана" Римського-Корсакова і „Паяци". У другім сезоні, задля матеріяльних трудноців не могли виставити підготованих „Тараса Бульбу" та „Енеїду" Лисенка (у переробці, які підуть у найближчім сезоні, разом із „Різдвяною ночею".

Зате в минулім сезоні переклали 25 опер!

Як показав досвід, народня маса реаґує на оперу живіше як інтеліґенція, реаґує безпосередно, мов діти, захоплюючись музикою та акцією. Щоби дати цій масі якнайширший доступ до опери, введено систему абонаментів. 34 проц. цих абонаментів випадає у Харкові на робітництво, а 58 проц. на службовиків. Державні опери часто висилають частину своїх труп на окраїни міста та провінцію, щоби популяризувати музику. Такі поїздки мають скрізь незвичайний успіх.

Концертова справа в хаотичному стані. Вона ще не монополізована державою. Приватні підприємці мають на увазі в першій мірі матеріяльний зиск а не мистецтво. Спроби монополізувати цю ділянку муз. мистецтва вилились тамтого року у формі концертового бюра, а цього року у формі фільгармонії. Вони мають входити у звязки з чужинцями артистами, що приїзджають на Україну на гостинні виступи.

Торік завели вперше т. зв. День музики, що стане щорічним радянським святом, як день 1-го травня або врожаю. Мета такого свята: 1) виявити творчі музичні сили маси; по селах іде перевірка одиниць із музикальним хистом; 2) спопуляризувати українську музику; 3) відчитами спонукати авдиторію до дискусії, щоби пізнати її музичні потреби; 4) виховувати при помочі музики маси політично; 5) вести агітацію, щоби піднести рівень музичної літератури.

Скрізь, де були музичні школи такий день скінчився повним успіхом. У Харкові всі музичні вистави були безплатні; на периферіях міста дали в цей день 25 концертів. Анкета дала чималий список одиниць із музичним талантом.

Анальоґічний харктер мали і Бетовенівські свята. Їх зорґанізували з думкою показати як соціяльна революція впливає на музичну творчість. Бетовена вшанували не тільки як ґеніяльного композитора, але як музику, що дав вислів революційним ідеям.

Слід згадати, що крім наведених музичних орґанізацій при всяких клюбах істнують хорові гуртки — найнижча форма хорової праці. Вони складаються від 16 осіб до 30. Крім них істнують округові капелі, з яких деякі мають підмогу, інші заробляють самі. Так як „Вух" у Київі а „Дух" у Харкові, що мають свої громади по більших містах стоять дуже високо; є в них від 36 до 50 осіб і вони мають добірний репертуар українських композиторів і чужинних.

Найкраща капеля це Д.У.М.К.А. (Державна Українська Мандрівна Капеля) вона передає свій досвід округовим капелям, а ці місцевим. Перший її засновок був при учительській спілці у Київі 1918 р.; пізніше вона поширилась і переорґанізувалась. Її диригент Нестор Городовенко. Вона стоїть дуже високо і розпоряджає повним репертуаром: українським, російським і европейським. Співає пісні майже всіх народів Радянського Союзу їхньою мовою і їздить з концертами по всій його території: у Ленінград, Москву, Грузію та Білорусь. Її осередок у Київі. При ній викладають найкращі диригенти та професори музичних шкіл

Мощних хорів на Рад. Україні багато; від 1500—2000. У сам склад Муз. Тов-а ім. Леонтовича входить їх 1014.

Славчанські думи.

(Лист зі села.)

Гірська панорама, яку оглядається з вікна залізничного поїзду по дорозі зі Сколього до Лавочного, будить не лиш естетичні почування своїми живописними вартостями. В інтеліґентного глядача вона будить також ряд дум про давне й недавне минуле, про те минуле, що в XI. століттю почалося кривавим порахунком двох братів нашого княжого роду над Опором, а вже за нашої памяти зазначилося кістьми Січових Стрільців на Маківці. Згадка про гостину моголів у XIII. століттї в Тухольщині, хоч вона з певністю виглядала інакше, ніж у повісти Франка, може заповнити нашу уяву безліччю картин панічного страху, що гнав населення з домів у безвихідні бори таксамо, як хочби й недавніми днями; а память про Довбуша й Довбущуків з XVIII. століття, змальованих у повісти Устіяновича, спонукує озиратися за слідами вдачі їх у нащадків, приголомшених обухом нового життя. Чи мало над чим призадуматись?

І снувались би думи про минуле в безконечне, колиб не залізнича стація. *„Sławske-Sławsko"*, — читаю на стіні стаційного будинку. „Талласа, таласса" — пригадується мені оклик давніх греків. На радощах двічи скрикнули греки, побачивши море; на радощах тут хтось двічи по польськи виписав назву місцевости, змінюючи раньший напис у двох мовах. Символ новітніх відносин. Їх я пізнаю на кожнім кроці у Славську.

Громадська була над цвинтарною горою в селі проти церкви, обліплена плякатами в урядовій мові, а тутже вище неї убогий деревляний хрестик з написом: „Павло Амброзійчук, Січовий Стрілець, 1914" — якже воно згармонізоване!

Від гуртка жидів, що розсілися на придорожній лаві під церковною оградою, доноситься до мене, мов рахкання жаб, спів: *„Idą lasem trzy boginie"*, а тут-же газда, минаючи мене, знімає капелюх і витає: „Дзінь добрий!" — Як воно допасовано!

Пару кроків від церкви, при головній дорозі серед села, коршма й крамниця захожих жидів з Мадярщини, трохи дальше друга й третя коршма також жидівська, а крамниця нашої кооперативи на відшибі, осторонь у бічній улиці; так видно й повинно бути, щоб до церкви в часі Служби Божої чути було коршемний гармідер, а до крамниці й так собі зайде, кому по дорозі.

Великий поверховий будинок, також серед села, — здавалосьби, приміщення читальні „Просвіти", Каси Стефчика й „Луга", бо все воно є в Славську. Де там! З отворених вікон долітає до тебе гомін сабашевого молебня. То літники-жиди зійшлися на молитву. Тут їх і мешкає спора. А читальники, хоч і мають якусь хатину, сходяться у вільну годину на веранді в домі о. дек. Качмарського, котрого стараннями всі українські організації в селі й держаться якось, бо комісарщина досі мала свої клопоти, а провалившись при громадських виборах, іще не прочумалась.

Вам уже здається десь, що те Славське має сильно мішане населення. Так ні! На 1.800 душ є тут лиш 38 неукраїнської народности, в тім числі 13 душ польських. Колиб не те, то й школа булаб уже польська. А так іще тутешня 2-клясівка, до котрої було записаних щось 140 дітей, є двоязичною школою; побіч енерґійної управительки п. М. Сембратовичевої другою силою є вже полька, жінка начальника залізничної стації.

Якаж сила надає Славську його неукраїнський чужинецький характер? Кільки

сім якийбудь сила — податливість самого населення. Податливість у парі з дрібним вирахуванням, яке манить сподіванкою сякихтаких зисків з наплину літників, чи й зимових прогульковців-лещетарів, що й побудували собі тут уже давніше своє „Schronisko". Нікомуж і в голову не впріла гадка, що добра громадська кооператива моглаб зовсім опанувати сезоновий наплив гостей виключно на власну користь, напоміряно більшу, нім усі зиски дрібних достачців разом узяті, хочби прийшлось видержати конкуренцію з кількома жидівськими підприємцями. Комісарщина, правда, в останніх днях свого урядування почала думати, якби то добути з літників щось більше для громади є додумалась до того, щоб наложити на них літникову таксу. Але за що? За які вигоди? Про це якось ніхто не подумав.

Від нововибраної громадської ради, котра — можна сподіватись — зачне урядувати вже небавом, залежатиме не лиш розумне використання всіх можливих середників для опанування ситуації, в якій знайшлося село, але й для приверження йому питомого, природного характеру, що буде єдиною охороною перед моральною руїною. Церква і школа, котрі в тій раді матимуть своїх гідних представників, повинні тут якнайбільше пособити, маючи за собою добру славу з давнього часу. Аби лиш подбали вони, щоб та добра слава ожила в свідомости населення, котре її призабуло й не будує на ній своєї поваги й гордости при зітвненні з напливовими елементами.

Коли я в 1900 р. вперш був у Славську, мені вже тоді трудно було здібатися з такими мешканцями його, які вміли би сказати щось докладніше про Миколу Устіяновича, котрий, бувши в Славську цілих тридцять літ парохом (1840—1870), звязав з ним славу своєї письменницької і громадянської діяльности, а предків сьогоднішних славчан змальовував у своїх писаннях як спосібних до благородних учинків і високих подвигів. Сьогодні й не питати нікого про Устіяновича. Дехто з читальників мав може в руках його писання, видані „Просвітою", тай тільки. А прецінь-же не без користи булоб воно, колиб так бодай раз до-року, от хоч би в день св. Миколи, пригадалося його славчанам, поминувши в церкві, розповівши дещо в читальні, прочитавши й поясинвши дещо з його писань, переплітаючи виклад і читання співами чи деклямаціями школяриків. Культ памяти Устіяновича в звязку з будженням історичних традицій Скільщини був би для славчан, тай не лиш для них самих, а й для цілої Скільщини, спасенніший, ніж культ памяти визначнішої, але посторонньої одиниці. Це був би льокальний культ — що правда, але він без сумніву дав би згодом тривкі основи для інших культів загально-національного характеру.

Вагу льокальних культів, вагу устроювання торжественних роковин, звязаних з особами чи з подіями місцевого значіння, давно зрозуміли інші народи. Поляки недавно видали навіть спору книгу Марії Богуславської про „Rocznice Narodowe" з поученнями й матеріялами, потрібними для устроювання їх. Знайдете в тій книзі не лиш пригадки про найвизначніших діячів і про найголосніші події з минулого Польщі, але й про таке: „Jak dzieci wypędziły Niemców z Poznania", або: „Jak Marysia Niemca rozbroiła" чи про „Dzieci lwowskie" тай інші льокальні пригоди подібної вартости. Та ще й говориться з приводу тої книги: „Нема сумніву, що національні торжества мають величезне виховне значіння й вельми можуть причинитися до загартування духа нації. Та й нема міста ані села, де не устроюваноб торжеств чи свято 3. мая, на роковини листопадового чи січневого повстання чи на памятку визволення Польщі у великій війні". А в нас? На Шевченківські роковини до Львова чи до іншого міста ані на поминки Січових Стрільців на Маківку з далеких сіл і містечок людей не стягнути, в сотки місцевих заслужених діячів, тисячі розсипаних по краю, самітних могилок Січових Стрільців і українських вояків сповиває що-раз густіший туман забуття. Пора-ж нам, крайня пора той туман розгнати! Пора не лиш Підлисю згадувати свого Шашкевича! Жили й потрудилися в свій час у своєму крузі, а все для цілої нації, Головацькі, Подолинські, Гарасевичі, Танячкевичі, Качали, Вербицькі, Трешаківські і багато-багато інших. Тай не один Павло Амброзійчук спочив у забутій славчанській могилі, поклавши буйну, молодецьку голову за славу України. Не оцінить, не полюбить щиро слави великої України, хто не дорожить славою найближчого свойого окруження, свойого села, містечка, повіту. Оттимто для виховання, для загартування нації треба нам плекати місцеві культи кращих синів її, кращих її манифестацій. Маю всяку надію, що скорше чи пізніше мене зрозуміють поклинані: в Славську і в сотнях подібних місцевостей помянуть раз у рік при участи цілої околиці своїх заслужених не лиш добрим словом, але й якимсь культурним чи гуманітарним ділом — закупном книжок для молоді чи створенням захисту для сиріт, уфундуванням памятника чи памяткової таблиці, складкою на стипендію для спосібнішого свого школяря чи на підмогу для громадянського емерита в своїй громаді, заснуванням курсу для неграмотних чи церковного хору. Маю надію, що забута могила Павла Амброзійчука в Славську, а дальше й сотні подібних могил деінде стануть небавком місцем щорічної прощі і просвічення для місцевого населення й заясніють гідними памятниками — свідоцтвами пошани й любови для покійних, свідоцтвами національної зрілости живих.

Приходить до мене оноді славчанський азда з бляхою на рамени — урядовець, бачите, приходить і кладучи несміло на стіл карточку паперу, каже: „Добре вечур!" Гляну: збірка жертв на польську гімназію у Сколім. — „То ви на польську гімназію збираєте?" — питаю зацікавлений. А він мені з місця: „Кеди сі влізло межди врони, муше кракаць, як вони!" Я й не питав, кого він називає воронами. Мені лиш мимохіть тут-же пригадався й Павло Амброзійчук. Чи снилось одному або другому, що вони влізли між ворони? Чи снилось? А таки сьогодні це готово стати фактом. Славчанський урядовець знає про ворони; не знає про Устіяновича ані про Амброзійчука, бо колиб знав, говорив би інакше.

В Славську, в день Спаса 1927.

Д-р В. Щ.

За гуманістичні відділи.

Нарада в справі гуманістичних відділів при акад. гімназії.

Як було заповіджено в комунікаті Народньої Організації українців м. Львова, відбулася передучора (в неділю в полудне) в салі „Української Бесіди" друга поферійна нарада в справі знинення Кураторією львівського шкільного округа гуманістичних відділів при академічній гімназії у Львові. Наради численно зібраного громадянства відкрив іменем Народньої Організації її голова п. Амброз Березовський, що в короткій промові пояснив предмет наради, після чого вибрано предсідником наради о. ради. Олександра Стефановича, а секретарем п. Василя Шевчука.

Дотеперішні заходи в цій справі, як свої власні, так і в характері члена міської Шкільної Ради і члена комітету батьків та Народньої Організації у ріжних чинників шкільної влади змалював ядерно о. Стефанович. Шан. промовець пригадав перш за все хід бесіди, яку мала делегація в Кураторії перед феріями. Куратор заявив тоді, що він готовий на бажання компетентних українських чинників переміняти одну з класичних українських гімназій у Львові з класичного типу на ІІІ-тій гуманістичний, але зарядження свого в справі знинення гуманістичних відділів при головній українській гімназії не візьме назад. Одно може він для делегації зробити, а саме предложить вручений йому меморіял міністерству освіти у Варшаві без свого внеску до вирішення. На таку заяву куратора делегація застереглася рішучо проти якихнебудь перемін українських гімназій у Львові й заявила, що українська суспільність не відступить ніколи від оборони своїх прав на гуманістичні відділи при головній українській гімназії у Львові і буде того права до останка боронити. Дальше о. С. подав зміст телеграм від комітету батьків, від Народньої Організації і від себе до Варшави, а також інтервенції у міністра освіти Добруцького, головно сен. Черкавського, зазначуючи, що заходи ті не увінчалися досі ніяким позитивним успіхом. Всеж таки шановний бесідник є тої думки, що випускати нам цієї справи з рук ніяк не можна: нам треба конечно і всіми можливими способами старатися цю заборону відхилити. Ми не знаємо, що робити з молодю в числі сорокількох хлопців, що посвятили свої роки в тім напрямі й були вже вписані до IV. кляси тої школи, а тепер лишилися на леду. Набутого нашого права до тих відділів нам ніяким робом не вільно зрікатися.

Над цим представленням справи розвинулася оживлена дискусія. Перший забрав голос запрошений на ці наради візитатор середніх шкіл д-р Іван Копач, який повідомив присутніх, що дотичний рескрипт про знинення гуманістичних відділів при головній українській гімназії у Львові наспів уже з міністерства освіти до Кураторії і він буде на днях поданий дирекціям обох гімназій до відома. Дальше бесідник заявився проти переміни дотеперішньої української гімназії з класичного типу на гуманістичний, бо уважає випробований вже віками тип класичний за влучніший і кориснійший для осягнення середньої освіти і приготування до вищих наукових студій, хоч зрештою думає, що також тип гуманістичний є конче потрібний, зокрема для середніх шкіл дівочих. В дальшій дискусії забирали ще голос пп. Оглій, Галібей, Березовський, Бадлюк, Добрянський, Ясінчук і інші.

У висліді наради вирішено вислати ще раз делегацію батьків до куратора й до воєводи з відповідно умотивованим меморіялом і представленням того великого огірчення, яке серед української суспільности викликало таке нечайне і кривдяче наші набуті права зарядження. До складу осіб тої делегації вибрано о. ради. Стефановича, през. Дешкевича, д-ра Щурата й інж. Дурбака. На тім наради покінчено.

А. Б.

Виборчі висліди.

ЧОРТКІВЩИНА.

Дальший вислід виборів у чортківському повіті такий: **Ягольниця-село:** на 32 радних вибрано 32 свідомих українців. **Косів:** на 48 радних вибрано 20 українців і 28 поляків. **Ромашівка:** на 32 радних вибрано 32 українців. **Сосулівка:** на 32 радних вибрано 30 українців і 2 поляків. **Скородинці:** 7 українців і 33 поляків. **Білий Потік:** 5 українців і 19 поляків. **Семаківці:** 4 українців і 20 поляків. **Базар:** 23 українців і 9 поляків. **Полівці:** 30 українців і 10 поляків, крім того один польський вірпліст. Тут входить до ради одна жінка (жінка священика), а крім того є 4 жінки заступницями. Поляків вибрали своїми голосами жиди з І. кола. **Полівці-кольонія:** 9 українців і 3 німців. **Джурин:** 8 поляків і один польський вірпліст, 1 жид, решту (31) членів ради складають селяни москвофіли старого покрою, хлібороби і ледви кількох свідомих українців. Жиди, не зважаючи на сильний натиск офіціяльних чинників, пішли проти москвофільсько-хрунівсько-польської лісти разом зі свідомими українцями. Проти жидів веде тепер за те нагінку місцева жандармерія. **Слобідка Джуринська:** вибрано самих поляків. **Шульганівка:** всі 32 радні українці. **Мухавка:** 27 українців, 13 поляків. **Заліще:** 15 українців, 16 поляків. **Улашківці:** 25 українців, 15 поляків. **Ягольниця-місто:** 4 українців, 18 жидів і 26 поляків. У самому **Чорткові** вибори мають відбутися пізніше; коли не знати. Тимчасово іменовано правительственного комісаря в особі нот. Міхаловського, а до прибічної ради покликано 5 поляків, 5 жидів і тільки 2 українців (д-ра В. Електровича і д-ра І. Гриньчишина). Що стоїть на перешкоді переведенню виборів, ніхто не знає. — Загальний вислід виборів у чортківському повіті для нас некорисний. Бо не тільки зросли сильно польські впливи. І то навіть у таких селах, де ніколи поляків не було, але до того більшість наших радних — це люди мало свідомі, що стоять під більшим або меншим впливом хайбоїдів. УНС розвиває в Чортківщині живу акцію і виказує впливи в Косові, Ромашівці, Джурині, Криволупі, Базарі, Шульганівці, Залісю й ін. селах. На жаль, з нашого боку тій розкладовій роботі майже не видно протиділання.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Підпюте.

(Описи вражінь і природи.)

V.

Літники дуже люблять палити вечером ватру. Одні кажуть, що це тому, бо люблять ясність, другі кажуть, що тому, бо на десять кроків за ватрою вже нічого не видно. А ріща треба збирати. Вибираються по нього парами і що півгодини бодай один патик знайдеться.

Ми розпалили вогонь над берегом Лімниці, здалека від хат і старших, близько хащів, до всякого ріща — скільки душа забажає.

Ледви один з нас дістав дихавки від піддування, в двох попалило убрання при розпалюванні, як уже ціле товариство плавало від прекрасного диму, що крутився на всі сторони. Треба було на якийсь час відступитись, щоб огонь розгорівся.

Не минуло й дві години, як знялося полумя й обагрило все кругом. І хащі, повні сухого ріща, і прудкі хвилі Лімниці і „Кедрову палату", що розсілася на горбочку і ловецьку хату архикнязя Рудольфа, що виднів з другої сторони Лімниці.

„Кедрова палата" і ловецька хата Рудольфа... В обидвох я був, обидві оглянув. Обидві пахнуть кедриною і старими ліпшими часами.

В „Кедровій палаті" що крок — то герби Сембратовичів, у ловецькій хаті що крок — то оленячі роги. Гербів стільки, що сталоб на обділення всіх вищих нобілітацій, рогів стільки, що обділив би всіх мужів, які свої жінки вислали в гори.

Рудольфова хатка перемінилась на музей. Люди заходять туди, оглядають, дивуються. Якто? Цісарський син — а вся обстановка в простім хлопськім стилю?! І то не в німецькім або хоч польськім, а українськім.

Сумують стіни, нудьгує стіл, дармує прекрасне бойківське ложе під килимовим бальдахимом... Кращі часи згадують...

Відвідав сюди колись архикнязь із дворянами. Гули розмови, неслися пісні, стріляли шампани. Які тут снідання, які тут вечері бували! А найкраща з усіх вечер — Марія Вечера...

Минуло — як усе минає на світі.

Палахкотить огонь нашої ватри. Огняні язики високі здіймаються вгору, підливують галузя смереки, іскрами сиплять на воду. Довкруги мовчазні бори, притаїлися, задивлені в огонь.

Між нами зривається пісня, але тиха, не засоромлена. Така краса довкола, що до неї нічого вже не можна додавати.

Палахкотить огонь... Трішать у полумінні галузки, веселим шумом гаморить Лімниця...

Тихо! Щось наче заквиліло?!

То серце чиєсь!...

Чи відізветься на його зов друге?!

Палахкотить огонь, трішать галузки, гаморить Лімниця.

Не чути...

Галактіон Чіпка.

Останні вісти.

ТИМЧ. САМ. ВИДІЛ ПРО РОЗВЯЗАННЯ М. РАДИ.

Львів, 31. серпня 1927.

Як зачувати, Тимч. Сам. Виділ на вчорашнім засіданні ухвалив предложити з. 1 зміну в особі заступника комісаря інж. Братра. Це становище мав би обняти проф. політехніки Матакевич, передтим висунений передше на члена прибічної ради. На його місце ввійшов би хтось інший, мабуть із ХД. В складі членів прибічної ради не наступлять, за винятком помічної, ніякі основні зміни. Опінію Сам. Виділу перешлеться нині воєводі, тому слід сподіватися якнайскоршої полагоди справи уряд. комісаря і приб. ради.

КРЕДИТИ ДЛЯ ХЛІБОРОБІВ.

Варшава, 30. серпня 1927.

М-ство хліборобства уділило на кредити на засіви для хліборобів, пошкоджених елементарними катастрофами, головно градом, 2.785.000 зол. Суму цю розділено між галицькі воєвідства осьтак: краківське 200.000, львівське 350.000, станиславівське 200.000 і тернопільське 100 тисяч. Кредит цей розділюваний за посередництвом комітетів рільної помочі є опроцентований у висоті 5—6 проц. річно. Речинець звороту: березень 1928 р.

МАРШ. ПІЛСУДСЬКИЙ І СПРАВА ГЕН. ЗАГУРСЬКОГО.

Варшава, 30. серпня 1927.

„Експрес Пор." подає, будьто би марш. Пілсудський зажадав точного справоздання про вислід дотеперішніх пошукувань ген. Загурського. Підполк. Пйонтковський поїде до Друскенік, щоби зложити там рапорт марш. Пілсудському.

ВОЄВ. КОРСАК ОСТАНЕ В СТАНИСЛАВОВІ.

Варшава, 30. серпня 1927.

В політ. колах кажуть, що справу іменування воєв. Корсака келецьким воєводою відложено тому, що Корсак бажає остати в Станиславові.

ВИБУХ ПЕТАРДИ У КАСАРНІ.

Люблин, 30. серпня 1927.

В Томашові Любельському в касарні 9 пп. вибухла петарда у вартівні. Було тяжко ранених 3 вояків, а 7 легко.

КАТ У САМБОРІ.

Самбір, 30. серпня 1927.

Дня 5. IX. збереться в окр. суді в Самборі трибунал нагл. суду, щоби судити бандитів, які напали на о. Мельника в Берегах.

ЗАСУД СЕКРЕТАРКИ КОМ. САККО І ВАНЗЕТТІ.

Льондон, 30. серпня 1927.

Бостонський суд засудив міс Довенен, секретарку комітету Сакко і Ванзетті на 1 рік вязниці за підбурювання товпи і розповсюднювання анархістичних брошур. Суд вищої інстанції, до якої заапелювала Д., увільнив її за кавцією.

ВИБОРИ ДО МЕМЕЛЬСЬКОГО СОЙМУ.

Берлін, 30. серпня 1927.

Нині почались у Мемелі (Клайпеда) вибори до сойму.

НАСЛІДНИК ЛЬОРДА СЕСІЛЯ.

Льондон, 30. серпня 1927.

Ліберальні часописи повідомляють, що наслідником льорда Сесіля на становищі представника Англії в Лізі Націй буде іменований ерль оф Онсльов. „Уестмінстер Ґезет" подає, що можливо є, що Півд. Африка іменує Сесіля своїм делєґатом у Женеві.

ГІНДЕНБУРҐ УСТУПИТЬ?

Берлін, 30. серпня 1927.

Комун. „Вельт ам Абенд" містить чутку, що през. Гінденбурґ зречеться президентури в дні своїх 80-их уродин і усунеться зовсім із політ. життя.

ЕЛЕМЕНТАРНІ КАТАСТРОФИ В ЯПОНІЇ.

Льондон, 30. серпня 1927.

Кілька днів після сильного землетрусу навістили Японію зливи. Кілька міст, м. і. передмістя Наґасакі і Йокогами залиті водою. Згинуло стокількадесять людей. Кількадесять сіл і містечок є під водою.

Біржа.

Збіже.

Пшениця двірська нова 47·00—48·00, жито нове 37·00—38·00, ячмінь на мливо новий 35·50—36·50, овес новий 28·00—29·00.

НОВИНКИ.

— **На літнисько для письменників** Богдан Лепкий, що після невтомної річної праці приїхавши на короткий відпочинок у наші гори і там не спочив, дав два відчити у Ворохті та Дорі. Тепер він зупиняється по ріжних містах: у Рогатині (де приїде цієї неділі), Перемишлі, Коломиї та Станиславові, призначаючи весь дохід із них на будову літнисько для письменників в Ямній, біля Яремча.

— **Відпустка для катехитів.** Кураторія львівського шкільного округа признала відпустку розпорядком з 25. ц. м. ч. О. 2291/27 всім катехитам гр. кат. обр. при ґімназіях і всенародніх школах на дні 5. і 6. вересня для участи в реколекціях. Також Головна Управа У. П. Т. звільнила на цей час усіх катехитів, занятих при школах У. П. Т.

— **Львівська хроніка.** Один випадок нападу бандитів на безборонну жінку в околиці Збоїщ, виясинвся як оригінальна забава пияків. Кількох добродіїв підпило собі на Замарстинові у шинку, разом з власником чепурного „фастову", візником, і придумало відограти фільму: як поривають жінку. Ролю нещасної жертви грала любка одного із веселих кумів. Усю штуку відограли так вірно, аж до стрілів револьверу, що аж поліція мусіла розмотувати цю плену історію. — Гарних постійших гостей має захист Альбертинів: кількох з них самі зорґанізували напад на сусідів з метою грабунку. — Талановиту сторожиху мають мешканці на вул. Кохановського 1. Ця пані звана Катерина Ванасьова обікрала всю хату одного із комірників і всі дорогоцінности разом із великими грішми закопала в пивниці: поліція найшла сліди хитро маскованої грабіжі.

— **Приємна звістка.** Тому, що жнива скінчаться цього року гарним урожаєм, міністерство скарбу повідомляє, що податки стягатимуть енерґічніше як до цього часу.

— **Курс для гіґієністок.** 22-го вересня почнаєтьея у Варшаві 7-тижневий безплатний курс для протичахотних гіґієністок-виві(д)тиць, заходом „Протичахотного союзу". Між умовинами є: 6 ґімн. клас скінчених, скінчений курс піклувальниці або практики в цьому напрямку. Слухачки курсу дістають харч і мешкання задурно. Близші інформації у міськім фізикаті, пл. Домбровського 8.

— **Гарний нотар.** Пишуть нам: Василь Гніздюк, господар з Медової, бережанського пов. купив куспик поля від своєї сестри Евгенії, яка на постійне поселилася в Німеччині, та зденопував у нотаря, Петра Траувфельнера в Козовій, ще на початку лютого 1927. р. 40 долярів на сплату того поля. Ці гроші мав нотар негайно вислати його сестрі до Німеччини, а на виробленя дозволу і почтові кошта дістав оплату, якої домагався. Тимчасом сестра господаря досі грошей не дістала; Гніздюк ходить кожним разом до Козової, бо ногами 2 милі, а нотар все обіцює гроші вислати... Пане нотар! чи так совісно Ви обслуговуєте всіх своїх клієнтів?

— **Темні історії.** У Валенцині відкрили фабрику 50-долярівок. — У воєвідстві Лодзі якийсь веселий ошуканець повторив тисячний раз ґеніяльну Ґоґолівську комедію і як шкільний інспектор обіздив школи, перевірював науку та вчителів, засідав на бенкетах і навіть дозволив учителям... позичати йому гроші. — У румунській державній друкарні відкрили зловживання на 50 міл. леїв.

— **Катастрофи.** У Берліні вибухло цими днями кілька пожеж по приватних домах і фабриках. Підозрівають, що є це плянові замахи. — У Менчестері вибух збірник світляного газу; 14 робітників убитих. — У цирку в Ніжнім Новгороді підчас вистави один лев скажився і роздер приборкувача: льва вбили. — Над Трієстом шаліла буря: кілька кораблів відорвалась у пристані; шифи покалічивідорвалося у пристіні; В Анкуа (Чілі) згоріла єпископська палата до тла: єпископ і кількох священиків сильно попарені; один помер. — У Сідней (Австралія) пожежа знищила кілька домів у центрі міста: втрати 1 міл. дол. — На Литві, лінія Шавлі—Біржа, залізнича катастрофа: кілька вбитих, кільканайцять ранених. — Холера перекинулася із Персії в Месопотамію; 252 померших за 2 дні, кількасот недужих. — У Ліворно в касарні обвалився дах: 8 жовнірів убитих, 24 ранених. — В Англії у графстві Норфольк великі дощі підмили великі простори землі. — У Парижі кілька авт зударилось між собою і з трамваями; 4 убитих, кільканадцять ранених. — У вірменськім місті Наманґан новий землетрус; 80 домів зруйнованих, 100 людських жертв.

— **Королі воздуха.** Четверта подорож крізь Атлянтійський океан скінчилась успішно. До Льондону перелетів літак „Прайд оф Детройт" з Нової Фундляндії в 23 годинах і 19 хв. 3.760 км. себто 163 км. що години. Керманичем летун Брок, пасажиром промисловець Шлі. Вони вибралися довкола світа в 22 етапах себто в 20 кількох днях мають перелетіти 35.907 км. Їх попередник Еварс обїхав світ у 28 днях. — Летун Редфорд, що вибрався з Нового-Брунсвіку до Бразилії затратився в дорозі. — Німець д-р Екенер приготовляється до лету довкола світа на Цепеліні, що будується тепер у Фрідріхсгафен.

— **Літературний куток.** Громада українців з Кубані оснувала у Празі „комітет, якого метою перевидання творів свого найблизшого земляка, письменника Я. Г. Кухаренка. 26-го вересня ц. р. минають 65-ті роковини смерти „батька-отамана" як Шевченко назвав Кухаренка. Збірка творів Кух. є нині вже бібліографічною цінністю. Згадана Громада рішила зібрати всі його твори в одну книжку. („Чорноморський побут", „Пластуни", „Вороний кінь", „Чабанський словник", „Чабани і вівці в Чорноморії", „Листування Я. Г. Кухаренка з Т. Г. Шевченком"). Виданням займеться окрема комісія в складі: М. В. Омельченко — голова; М. Х. Башмак — заступник голови; А. Курінний — секретар і скарбник. Комісія звертається до українського громадянства із закликом робити субскрипцію. Всіх, хто грошево допоможе до видання ділять на: 1) членів фундаторів, 2) звичайних членів. Перші коли є організаціями складають щонайменше 300 чеськ. кор., коли особами 100 кор., звичайні члени не менше 10 кор. Гроші посилати на адресу *Česká Banka v Praze fol. 1537.* Книжка коштуватиме 15 кор. (120—160 ст. і кілька ілюстрацій). Члени-фундатори одержать кождий десятий примірник на крейдовому папері. Список членів буде доданий до збірки творів, а повідомлення із збірки в пресі. Перша субскрипція

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане Редакція не відповідає.

принесла вже чималий фонд. Адреса Комісії: *Praha XII, Mánesova 39, Marie Omelčenkova.*

— **Ріжні рекорди.** Всі протиалькогольні товариства мають нового ворога: німецький винахід, що дає змогу виробляти „алькоголь... із обрівків паперу, дерева та лахміття. — Одній жидівці з Польщі не хотіли в польськім консульстві в Парижі видати пашпорту, тому, що вона не мала документів про свою військову службу. Вона називалась Йоxевед Блюменкранц і секретар посольства не зорієнтувався, що це жінка. Вся історія тяглась 6 тижнів. — У Рибнику біля Катовиць ведеться розправа проти якогось Ґавінки, з професії жебрака, що є одночасно власником 3-поверхового дому. А став він у суді за... зґвалтування 7-літньої дівчинки. — Своєрідний рекорд здобув Леопольд Сакс, недавно ще директор кількох льондонських театрів, нині „герой" процесу, в якім обвинувачують його за якісь надуживання. Процес викрив що п. директор ледви вміє підписатися! Він оповів причину цієї своєї великої грамотности: як малий хлопець утік з цирком до Африки, потім став імпресаріом у Трансвалі, вкінці директором театру в Англії. Його життя повне праці і авантюр не лишило йому ні хвилини часу на вивчення азбуки! Він велів прочитувати собі твори, які хотів виставити в свому театрові, а умови диктував секретареві.

— **Щасливий Крим.** В Алушті відкрили при розкопуванні нових криниць зовсім добре збережений водопровід, що має багато століть. Його завели імовірно генуенці. Водопровід злучений з нинішним водопроводом постачає денно 100.000 велер води. Чи не могла би нова львівська міська рада пошукати за новим джерелом води у підземеллях Львова?

— **Засуджений моряк.** Повітовий суд у Вейгерові засудив капітана корабля „Саксен" Секта на 3 тижні вязниці, за те, що був у службі нетверезий і не хотів ратувати жінок, що тонули на одній лодці.

— **Бойкот фільм.** Німецькі власники кін рішили на зїзді у Нормбері бойкотувати фільми американських фабрик „Парамаунт" і „Метро-Ґольдвін" аж до часу, коли американці не складуть доказів, що не пускають у світ протинімецьких фільм і не обіцяють, що зупинять протинімецьку пропаганду фільмами.

— **Король конокрадів.** Такий почесний титул здобув собі у Славонії Франц Сайтиц, який помер цими днями у вязниці. Він був циркозим їздцем малого містечка. Він був циркозим їздцем і кохав коні до шалу; коли побачив де якого, що припав йому до вподоби, мусів його вкрасти. А вмів з кіньми поводитися так, що вони йшли за ним слухняно, мов під гіпнозою. Правда, він не міг їх держати в себе і перепродував чужинцям. Займався він таким злодійським спортом так довго, аж доки не попав у вязницю, де помер.

— **Скарб віднайдений селянами.** Селяни Квасгіпського хутора біля Одеси най-

шли у степі скарб з 7-го століття після Хр. Цей скарб складається із золотого хреста з ланцюшком, із золотих ковтків, золотих медальйонів, перстенів, прикрас шиї з амбри та карнеолю і золотих монет із доби византійських цісарів Гераклія, Гераклія-Константина і Тиберія-Константина. Крім цього найшли там останки залізної зброї, штилетів, луків, ваз, шкіряного знаряддя.

— Цирки у СРСР. Дирекція державних цирків у СРСР. рішила вибудувати 5 нових монументальних цирків. Цирки, з яких кожний міститиме 3000 осіб побудують у Харкові, Ростові на Доном, Катеринославі, Казані та Твері.

— Княжни на відданні. Навіть на княжни прийшов тяжкий час: не мають кандидатів на мужів. Свіжа англійська статистика (маючи мабуть на думці князя Уельського, завзятого „старого кавалєра") повідомляє всіх, що хотять багато вженитись, що в Европі є такі княжні кандидатки: Ілєна, румунська княжна 18 літ, італійська Джіованна 20 літ, люксембурська Люіза 29, болгарська Евдокєія 28, данська Федора 17, шведська Марта 25, грецька Ірина 22 роки.

— Примхи моди. Мистці-малярі мають нове джерело заробітку. В Европі почина є входити в моду звичай прикрашувати вікна авт гарними красвилами. Досі багачі вішали у вікнах авт різні ляльки на нитках і інші „фетиші" від нещасливого випадку. Нова мода має імовірно влекшити пасажирам катастрофу: задивлені в малюнок, вони не знатимуть коли падуть з автом.

— 50.000 відкинених кандидатів. До вищих шкіл у СРСР може вступати хто хоче, але мусить раніше здати вступний іспит. Не диво, що в Ленінграді зголосилось до іспитів 26.000 кандидатів, з чого прийняли всього 5.000 осіб. По всьому Радянському Союзу перепало при іспитах до вищих шкіл 60.000 осіб.

— Обережний нарід. Цими днями приїхали до Франції бувші американські жовніри, що відбували службу на франц. фронті підчас останньої війни. Виїзджаючи вони підписали контракт з ню-йорським товариством обезпечень на 175.00 дол. відшкодування, на випадок... якби між Францією і Америкою... вибухла війна підчас їх прогульки!

— Світова всячина. Японія заперечує бупім-то відновила перемиря з Англією. — В Атенах зорганізували фашистівську партію на італійський зразок; її члени мають жовті сорочки. — Америк. хемік Бертранд Больтвуд, відомий з ріжних винаходів, отруївся. — До Відня приїхав інкогніто нім. кронпрінц, як приватна особа. — У Чехословаччині подешевіють залізниці від 1. січня 1928 р. — Заперечують звістку бупім-то царі югославянський і болгарський мають зустрітись. — В одному празькому банку урядовець накрав на 50.000 дол. — Проф. Воронов, що відмолоджує всіх на франц. Рівієрі сам змішнював свої сили чих вакацій на Семерінгу. — Революційна македонська організація прірвала секретаря софійської політ. поліції Ананазова, засудженого нею на смерть за зраду. — На протязі липня було в Закопанім 9.695 осіб, себ-то на 2000 осіб більше як в 1924. р. і на 1500 осіб більше як у липні останніми роками.

— З кіна. У кіні „Паляс" комедія в 8. діях „Потоп" з братом Чарлі Чапліна і драма в 8. діях „У пащі крокодиля" з Ліліяною Девіс, Ніцою Ваппою і Ериком Берклеп. — У кіні „Коперник" нова фільма „Дівчата під контролею" з Вірджінією Лі Корбін.

Дописи.

ТУРЧАНЩИНА. (*У відповідь дописувателеві про виборчі висліди*). В „Ділі" ч. 183 з 18. серпня ц. р. появився допис про виборчі висліди в турчанськім повіті. Дописуватель вибрав собі всього кільканацять громад і перевів позитивний вислід виборів, а на прикінці звіту не минає й села Гвоздець і пише: „У Гвіздці вибрано до ради **жінки** учителя і священика (їх мужів не вибрано)". В протиставленні до вибору жінок учителя і священика замітка, що їх мужів не вибрано, є того роду, що може викликати непорозуміння, тому годі її промовчати й не відповісти на неї. А саме правдою є, що моя жінка й жінка учителя увійшли в громадську раду, але неправдою є, що їх мужів не вибрано, бо так я як і учитель цілком не бажали собі з особистих причин входити в склад ради й зовсім не кандидували на радних. Маючи довіря в громаді, оба ми були покликані на членів виборчої комісії і при устнім голосуванні не приймили взагалі голосів на себе, хочби з огляду на те, що вже наші жінки в IV. колі увійшли в раду. Правда, силою обставин, проти свого бажання, після резиґнації одного з вибраних в І. колі, увійшов я в раду, зібравши все таки поважне число голосів на себе при голосуванні картками в І-ім колі. Вкінці позволю собі завважити, що краще й цікавіше булоб нам, читачам, довідатися дещо про виборчі надужиття, без яких не обійшлося і в турчанськім повіті, а про які дописуватель не згадав, як рівнож про причини незорганізованости українського населення міста Турки й Борині, що так фатально вийшло при виборах. — *о. К. Г—ч.*

З судової салі.

Відгомін виборів.

Тимко Паньків з села Гаї к. Львова вислав у травні цього року два листи Янові Свентковському, дир. школи в Гаях, якому грозив спаленням маєтку й утратою життя, коли не заперестане науки польської мови в тамошній школі і не усуне одинокого поляка в Гаях Гороша з членства місцевої шкільної ради. Окремий лист вислав Броніславові Дроновичеві, мельникові в Гаях, з погрозою, що застрілить його одинокого сина, коли він буде мішатися до громадських виборів. Оба листи підписав якийсь „Комітет Правди". Поліція почала негайно слідство, але автора не могла найти. Щойно при громадських виборах у Гаях поліція впала на слід автора на основі одної повновласти, виповненої тим самим почерком письма, яким були написані оба інкриміновані письма. Тимка Панькова негайно арештовано, а прокуратура виготувала йому акт обвинувачення за злочини з § 98 і 99 кз. Дня 26. серпня ц. р. в окружному карному суді у Львові відбулася розправа і Панька Тимкова, який признався вповні до авторства тих писем, радник Соколовський засудив на 2 місяці вязниці. А що Паньків сидів майже два місяці в слідчій вязниці, то за кілька днів з неї вийде. Обвинувачував прокуратор Новіцький, боронив адвокат д-р Лев Ганкевич.

ОПОВІСТКИ.

Новий Український Театр під дир. П. Карабіневича:

Монастириська:
1. IX. „Іспанська муха".
2. IX. „Царевич".
3. IX. „День і ніч".
4. IX. „Утоплена".

Бучач:
5. IX. „Ой не ходи Грицю".
6. IX. „Царевич". 170 23—?

Позір! Бережанщина! Подається до відома Тов. Студентам бережанського повіту, що дня 6. вересня ц. р. в год. 10 рано, відбудуться в салі Бесіди студентські сходини, в справі переведення збірки в місяці студента. Проситься о численну участь. 2—2

Вписи до Музичного Інститута ім. М. Лисенка, філія в Станиславові відбудуться в днях 1 і 2. вересня пополуд. в комнатах Інст. вул. Голуховського ч. 20 І. пов. Наука зачнеться дня 3. вересня. 377 1—2

Оголошення. В справі принятя до Української Господарської Академії в Чехословацькій Республиці (Подєбради), що складається з 3-ох факультетів: агрономічно-лісового (відділи: агрономічний та лісовий), інженерного (відділи: гідротехнічний та хеміко-технольогічний) та економічно-кооперативного (відділи: кооперативний, статистичний та економічний), з чотирьохрічним курсом навчання на численні запити додатково оголошується, що як звичайні слухачі можуть бути приняті тільки ті особи, які мають матуру з гімназії чи реалки. Особи з матурою учительських семинарів та інших фахових шкіл середнього типу мусять складати додатковий іспит або матуру відповідно до вимог поодиноких факультетів. До здачі таких іспитів можуть вони бути зачислені тільки, як вільні слухачі. Прохання висилати по адресі: *Ukrainska Hospodarska Akademie v C. S. R. Lazne Podebrady.* 299 1—1

Гриць Остапович Львів має лист в Адміністрації „Діло". 1—1

Позір! Члени(ці) і учасники(ці) Сокола-Батька! Руханкові вправи зачнуться дня 1. вересня ц. р. в домівці С. Б. при вул. Руській ч. 20. Зголошуватися в канцелярії Т-ва. Про час вправ поінформує урядник. (Начальник вправ С.-Б.) 369 1—3

Загальні Збори Кружка „Рідної Школи" УПТ. в Коломиї відбудуться дня 18 вересня 1927 в год. 1. пополудни в салі Народного Дому зі слідуючим порядком дневним: 1) Відкриття зборів, 2) Відчитання протоколу з послідних Заг. Зборів, 3) Звіт з діяльности Старшини а) секретара, б) скарбника, в) господара, г) організатора, 4) Шкільні звіти, 5) Звіт Контрольної Комісії, 6) Дискусія над звітами і уділення Старшині абсолюторії, 7) Вибір нової Старшини і Контрольної Комісії, 8) Вибір делєґатів на Заг. Зїзд Р.Ш. у Львові, 9) Внески і запити. На випадок недостачі потрібної кількости членів відбудуться збори о годину пізніще без огляду на кількість присутних членів. За Старшину Кружка „Рідної Школи" УПТ. в Коломиї: *Д-р А. Чайковський* голова, *Д-р А. Задурович* секретар. 374 1—1

За редакцію відповідає д-р Іван Німчук   Видає Видавнича Спілка „Діло".   З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.